

Medlems Ændringsforslag forelaa her i sidste Øjeblik, Forslagene var blevne omdelte i Gaar, der var altsaa intet at klage over. Mon dette dog ikke skulde kunne kaldes en kort Frist alligevel? I Gaar stillede det ærede Medlem et Forslag, hvori han afgør hele Spørgsmaalet om Valg af Præster og lader de fremtidige Udnævnelser af Præster afgøre ved Fler-talsvalg, hvilket Tinget saa skulde tage Bestemmelse om i Dag i Formiddagsmødet. Jeg tror dog, at jeg har været berettiget til at sige, at det er med meget kort Varsel, vi her have faaet Lejlighed til at tage Stilling til det ærede Medlems dybt indgribende, reformatoriske Idé paa dette Omraade.

Jeg fik ingen Oplysning af det ærede Medlem om den første Tvivl, der maa rejse sig ved det ærede Medlems Forslag: Hvem der er kvalificerede Ansøgere, og hvorledes dette afgøres. Det ærede Medlem henviste til, hvad der er gældende nu. Javel, det er nu gældende, at Ministeriet efter de i Ministeriet hidtil gældende Regler afgør, hvilke Ansøgere der maa anses for kvalificerede til de paagældende ledige Embeder, og saa sender Ministeriet Menighedsraadene disse Ansøgninger til Erklæring. Det er der ikke noget om her. Det ærede Medlem giver i sit Forslag intet Hjælpemiddel til at bestemme, hvem der er kvalificerede Ansøgere. Er det enhver teologisk Kandidat, der har søgt om Embedet og indgivet en behørigt stemplet Ansøgning derom?

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) altsaa er enig med mig deri, at Vedtagelsen af det af det ærede Medlem her stillede Forslag aldeles ikke vilde muliggøre det kirkelige Udvalgs Sammentræden, i Virkeligheden vilde det altsaa ene og alene være en Bestemmelse paa Papiret. Det ærede Medlem tænkte sig, at der en Gang her i Rigsdagen kunde tages en Beslutning, hvorefter det kirkelige Udvalg paa ny skulde sammentræde. Ja, men hvis Rigsdagen tog en saadan Beslutning, vilde jeg dog anse det for naturligt, at den samtidig bestemte, at nye Valg skulde afholdes. Er Menighedsraadsloven forlænget og nye Valg til Menighedsraadene i Overensstemmelse hermed foretagne, vil det ogsaa være naturligt, at de Medlemmer, der sidde i det kirkelige Udvalg som Repræsentanter for Menighedsraadenes Medlemmer, kunde komme til at sidde som Repræsentanter for de nu valgte og ikke for de i 1903 valgte. Men naar det ærede Medlem

selv har erkendt, at hans Ændring intet vil betyde med Hensyn til det kirkelige Udvalgs fremtidige Liv og Gerning, viser det, hvor lidt i det hele den Tale er funderet, der har lydt om, at naar Menighedsraadsloven skal forlænges, maa ogsaa samtidig Loven om det kirkelige Udvalg forlænges. For det er to helt forskellige Ting. Menighedsraadene have deres daglige Gerning rundt omkring i Sognene, det kirkelige Udvalg fik ved Lov fastsat en bestemt Gerning, som er udført.

Det ærede Medlem omtalte den Vanskelighed, det er for Præsterne at blive forflyttede nu, da Ansøgningerne tilsendes Menighedsraadene til Erklæring. Jeg vil dog sige, at det er ingenlunde saa, at alle Præster eller blot Flertallet af Præsterne skulde være enige med det ærede Medlem i at anse Loven om Menighedsraad og den derved tagne Bestemmelse for en Uretfærdighed, en forfærdelig Uret mod Præsterne. Jeg er sikker paa, at der er mange Præster, som ere glade ved den Ordning, glade ved den Menighedsraadene givne Andel i Retten til Embedernes Besættelse. Og maa det ikke ogsaa være en helt anden Følelse end den, der nu kan være til Stede, for en Præst, der tiltræder et nyt Embede, naar han ved, at han kommer dertil ikke som et ubekendt Navn, Menigheden en Dag har læst i Avisen som Navnet paa den, der er udnævnt til deres Præst, men som den, Menigheden ved sit Menighedsraad har bedt om at faa til sin Præst, bedt om efter en samvittighedsfuld og omhyggelig Undersøgelse og Overvejelse. Det viser sig overalt, det maa erkendes, at der i Menighedsraadene foretages en meget omhyggelig og samvittighedsfuld Undersøgelse, før de foretage deres Indstilling. Han kommer altsaa som den, Menigheden paa Forhaand er glad ved at faa. Den føler sig ligesom forpligtet til at være tilfreds med ham, fordi han nu en Gang er Menighedens egen Kandidat. Alene denne Følelse af en vis Forpligtelse kan føre over saa meget i de første Aar, kan føre den nye Præst og Menigheden sammen. Men naturligvis er der Præster, som ere meget misfornøjede med Institutionen. Man ser ofte Artikler, hvori dette gives Udtryk. Misfornøjelsen lyder paa, at nu er det meget vanskeligere end før at blive forflyttet, nu kan man lige saa godt opgve Haabet om at komme bort fra det lille Embede, hvori man sidder, og navnlig maa alle ældre Præster nu lade alt Haab ude om at naa bedre Embeder. Saadan lyde Klagerne fra disse Kanter. De ere over-